

Tweemaal gepasseerd

Volledig onverwacht vertrekt topvrouw **LINDA COOK** op 1 juni aanstaande na 29 jaar trouwe dienst bij haar werkgever oliemaatschappij Shell. De scheiding is opmerkelijk, want nog geen jaar geleden gold zij als potentiële opvolger van de in juli aftredende bestuursvoorzitter Jeroen van der Veer. De opvolgingsstrijd om de hoogste post werd echter gewonnen door de Zwitser Peter Voser. Het is niet ongebruikelijk dat de verliezer in een opvolgingsproces het bedrijf verlaat om zich, zoals het Shell-persbericht vermeldt, "op andere zaken te gaan richten". De Britse pers roddelde er dan ook vrolijk op los.

Met haar plotselinge vertrek verspeelt Cook – die stevast terugkomt in *Forbes'* top 100 van machtigste vrouwen – het recht op een loyaliteitsbonus van ruim 1 miljoen euro. Om hier aanspraak op te maken had zij tot 2011 moeten aanblijven. Maar de Amerikaanse verliest meer. Zo moet zij in de toe-

komst afscheid nemen van een royaal basissalaris (2008: 2,7 miljoen euro), van naar Shells eigen richtlijnen onverdiende prestatieopties (2008: 1,3 miljoen euro) en van een wel heel riante pensioenregeling (2008: 1,8 miljoen euro). Het wegvallen van de goudgerande secundaire arbeidsvoorwaarden zal eveneens pijn doen. Zeg maar dag tegen het appartement in Londen, de bedrijfsjet, de auto met chauffeur en een kleine-uitgavenvergoeding van 625 euro per maand.

Ook financieel directeur Marcel Smits van KPN stapte vorige week onverwacht op om een "meer internationale carrière" na te streven. De media speculeerden ook hier volop dat hij was gepasseerd voor de opvolging van de in 2011 aftredende topman Ad Scheepbouwer.

Hoeveel pijn er door beide bestuurders echt geleden is, kan nog niet gezegd worden. De ondernemingen laten, in tegenstelling tot wat de code-Tabaksblat vereist, niets los over eventuele vertrekregelingen. ■

Goed, Beter, Munsters?

Eind april maakte Robeco het afscheid van topman George Möller bekend. Volgens de oud-bestuursvoorzitter van Euronext werd het tijd voor hem om op te stappen. Hij is 62 en mensen aan de top van een organisatie moeten op een zeker moment worden ververst. Tijd voor nieuw bloed dus.

Een opvolger is gevonden in de persoon van de 45-jarige Roderick Munsters, nu nog verantwoordelijk voor de beleggingen bij APG. Onder zijn leiding begon het pensioenfonds voor de ambtenaren meer risico te nemen. Munsters staat bekend als een offensieve belegger die

zijn visie duidelijk neerzet. Het is dan ook aannemelijk dat hij met die insteek aan de slag gaat bij Robeco.

DeprestatiesvandeRotterdamse vermogensbeheerder lieten over 2008 te wensen over. Veel fondsen behaalden lagere rendementen dan de benchmark, waaronder de vlaggenschepen Robeco, Rolinco en Rorento. Kort voordat hij in 2005 van PGGM naar het toenmalige ABP overstapte, rekende hij nog voor dat onder zijn leiding beter belegd werd dan bij Robeco en ABN Amro. Nu mag hij als investment engineer laten zien dat hij Robeco's prestaties weet te verbeteren. ■

Bos fluit Frijns terug

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

Wie het Fortis-dossier volgt zou het misschien niet zeggen, maar minister Bos van Financiën zegt en doet ook wel eens dingen waar de VEB het van harte mee eens is. Vooruit, omdat het lente is een keer een positief geluid op deze plek.

Bos publiceerde afgelopen maandag de reactie van het kabinet op de code-Frijns, de in december 2008 geactualiseerde corporate-governance-code – voorheen 'Tabaksblat'. De regering heeft te maken met deze vorm van zelfregulering omdat zij in het Burgerlijk Wetboek beursgenoteerde vennootschappen heeft verplicht in het jaarverslag te vertellen of en hoe de code wordt nageleefd ('comply or explain' – ik hoorde laatst de vermakelijke freudiaanse verspreking 'comply or complain'). Daarnaast heeft Frijns een aantal aanbevelingen gedaan voor wetswijzigingen.

Een belangrijk voorbeeld hiervan is de bepaling over de responstijd. De code-Frijns bevat het principe dat aandeelhouders bereid moeten zijn een dialoog met de vennootschap en met medeaandeelhouders aan te gaan. Daar is natuurlijk niets mis mee. Maar in de uitwerking in een 'best practice'-bepaling wordt dit uitgangspunt opgerekt tot de eis dat de aandeelhouder het bestuur een 'responstijd' gunt van maximaal 180 dagen voordat een door de aandeelhouder aangedragen agendapunt over een strategisch relevant onderwerp op de aandeelhoudersvergadering kan worden behandeld. Om de afdwingbaarheid van deze regel te garanderen, pleit Frijns voor opname van de responstijd in de wet.

De VEB is voor een open dialoog tussen aandeelhouders en bestuur, maar heeft zich altijd tegen deze responstijd verzet omdat dit een onnodige beperking is van het wettelijke agenderingsrecht van de aandeelhouder. Volgens de wet moet een aandeelhouder al zestig dagen voor de vergadering een agendapunt aanvoeren. Dit biedt volop tijd voor overleg. Deze periode oprekken tot een halfjaar maakt het een in de praktijk nauwelijks hanteerbare regel.

Bos is het hiermee eens en maakt dit duidelijk in taal die zo op de VEB-website kan: "Een dergelijke regeling kan leiden tot een vergaande inperking van het agenderingsrecht en zou afwijken van de praktijk in andere Europese landen. De hierboven genoemde zestigdagentermijn is in Europees perspectief lang. [...] Het bestuur heeft dan 30 dagen de tijd om het verzoek te bestuderen en eventueel in overleg te treden met de aandeelhouder die het verzoek heeft gedaan."

You go, Bos.

Het is natuurlijk jammer dat de minister tegelijkertijd een andere, nog verdergaande inperking van het agenderingsrecht in voorbereiding heeft: de verhoging van de drempel van 1 naar 3 procent. Haal dat maar eens bij een AEX-fonds – voor Koninklijke Shell moet je ruim anderhalf miljard meebrengen. Er resteert dus nog voldoende om over van mening te verschillen. ■